

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 11CoP/223/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1110246139
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 12. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Bianka Gelačíková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2016:1110246139.15

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Bianky Gelačíkovej a členov senátu Mgr. Aleny Čakváriovej a JUDr. Dariny Kriváňovej, v právnej veci o návrat maloletých detí F.: V. o O., nar. XX.XX.XXXX, O. E., nar. XX.XX.XXXX a W. O., nar. XX.XX.XXXX, zastúpení kolíznym opatrovníkom: Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Komárno, odbor sociálnoprávnej ochrany detí a sociálnej kurately, so sídlom M. R. Štefánika 9, 945 01 Komárno, deti rodičov: matky I. F., nar. XX.XX.XXXX, toho času bytom XXXX Z. (Z.), N. u. XX, K. republika a otca S. O. F. N., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXXX E. Q. O. - D., K. XXXXX, I. C. O., adresa na doručovanie: J. O. F., M.D., P.O.D. XXXXX, D., MD XXXXX, B., o nariadenie návratu maloletých detí do cudziny pri neoprávnenom premiestnení alebo zadržaní, na odvolanie otca proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava I zo dňa 16.03.2016, č.k. 1P/266/2010-1454, takto

rozhodol:

Uznesenie súdu prvej inštancie sa p o t v r d z u j e.

Žiaden z účastníkov konania n e m á nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Bratislava I uznesením zo dňa 16.03.2016, č. k. 1P/266/2010-1454 zastavil konanie vo veci. Žiadnemu z účastníkov konania, ako aj štátu nepriznal právo na náhradu trov konania.

2. Svoje rozhodnutie odôvodnil čl. 12 ods. 3 Dohovoru o občianskoprávných aspektoch medzinárodných únosov detí, publikovaného v oznámení Ministerstva zahraničných vecí Slovenskej republiky pod č. 119/2001 Z.z, prijatého Haagskou konferenciou medzinárodného práva súkromného dňa 25.10.1980, ktorý pre Slovenskú republiku nadobudol platnosť dňa 01.02.2001 (ďalej len „Dohovor“), § 103, § 104 ods. 1, § 146 ods. 1 písm. c/, § 148 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení účinnom do 30.06.2016 (ďalej len „O.s.p.“), dôvodiac, že dospel k záveru, že v danom prípade boli splnené podmienky podľa č. 12 ods. 3 Dohovoru o občianskoprávných aspektoch medzinárodných únosov detí na zastavenie konania. Mal za preukázané, že maloletým deťom bolo udelené maďarské štátne občianstvo, maloleté deti navštevujú školské zariadenia v meste Z., matka poberá v K. rodinné prídavky na maloleté deti, s maloletými deťmi žije v rodinnom dome v meste Z., na adrese N. u.XX. O trovách konania rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm. a/ O.s.p. a ust. § 148 ods. 1 O.s.p..

3. Proti tomuto uzneseniu podal prostredníctvom zvoleného právneho zástupcu odvolanie otec maloletých detí navrhujúc, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil tak, že jeho návrhu v celom rozsahu vyhovie alternatívne rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie. Súdu prvej inštancie vytkol, že neúplne zistil skutkový stav veci (§ 205 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) a v konaní došlo k vade uvedenej v ust. § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p.). Udal, že ako otec maloletých detí nikdy nedal súhlas deťom a ani matke, aby tieto trvale bývali na území K. republiky. Bol toho názoru, že súd prvej inštancie sa nezaoberal na základe akých listín nadobudli maloleté deti K. štátne občianstvo, či bol k nadobudnutiu takéhoto občianstva potrebný súhlas otca a

teda či takto nadobudnuté občianstvo môže byť platné. Poukázal na právoplatné rozhodnutie vydané D. súdom P. P., XXX R. D., K., B., zo dňa 27.06.2012 v konaní vedenom pod č. 24-D-10-003589, v ktorom opatrovnícke právo nad maloletými deťmi bolo zverené jemu. Prihliadajúc na skutočnosť, že nebol informovaný o podstatných dôkazoch pred vydaním napadnutého rozhodnutia (napríklad o nadobudnutí maďarského občianstva, o pobyte detí v K.), mal za to, že takýmto postupom mu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Aj napriek skutočnosti, že vykonal všetky možné kroky (inicioval viacero konaní a nariadenie neodkladných opatrení), ktorými sa domáhal vrátenia maloletých detí do krajiny ich obvyklého pobytu, považoval za nemožné, že žiadne z následných rozhodnutí vyplývajúcich z nich, súdy Slovenskej republiky nezrealizovali. Poukazujúc na uvedené tvrdil, že mu vzniklo právo na náhradu škody a preto podal sťažnosť proti Slovenskej republike na Európsky súd pre ľudské práva. V ďalšom označil napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie za nepreskúmateľné, dôvodiac, že čl. 12 ods. 3 Dohovoru neukladá povinnosť súdu rozhodnúť o zastavení konania a vzhľadom na jeho dĺžku (konanie vedené odo dňa 25.11.2010, kedy bol podaný návrh na začatie konania na Okresný súd Bratislava I v Slovenskej republike) považoval rozhodnutie o zastavení konania za neodôvodnené a v hrubom rozpore so zmyslom celého Dohovoru. Tvrdil, že súd prvej inštancie dôvodil spolu nie súvisiacimi ustanoveniami a to ust. § 103, § 104 ods. 1 O.s.p. v spojitosti s čl. 12 Dohovoru, keďže čl. 12 ods. 3 Dohovoru neustanovuje podmienku konania, ale len možnosť súdu zastaviť konanie alebo zamietnuť žiadosť o návrat dieťaťa a na strane druhej ust. § 104 ods. 1 O.s.p. zakotvuje povinnosť súdu zastaviť konanie, ak v ňom pre nemožnosť odstránenia podmienky konania nemožno pokračovať. Vyslovil tiež názor, že pokiaľ mal súd prvej inštancie za to, že deti odišli žiť do K. (matkou najprv uvádzaná adresa XXXX Komárom, C., neskôr adresa v meste Győr), nemal konanie zastavovať, ale z vlastného podnetu podľa čl. 15 ods. 2 písm. b/ Nariadenia Brusel IIa využiť medzinárodnú spoluprácu s touto krajinou s cieľom zabezpečenia okamžitého návratu maloletých detí. V tejto súvislosti uviedol, že v prípade potreby, ak nebude iné vyhnutie, dáva súhlas podľa čl. 15 ods. 2 písm. a/ Nariadenia Brusel IIa na postúpenie konania do K.. S poukazom na vzdialenosť medzi K. centrom mesta J. a slovenským centrom mesta J. je len 3,2 km a preto mal za veľmi pravdepodobné, že po získaní právomoci maďarskými súdmi konať vo veci, matka ľahko zmení bydlisko detí späť na územie Slovenskej republiky, do okresu J., v ktorého obvode žijú jej rodičia.

4. Svoje odvolanie otec doplnil podaním doručeným Krajskému súdu v Bratislave dňa 14.06.2016 (podanie podané na poštovú prepravu dňa 13.06.2016, t.j. po uplynutí odvolacej lehoty, keďže posledný deň na podanie lehoty pripadol na 03.05.2016), v ktorom okrem iného poukázal na matkinu žiadosť o príspevok na deti v K., ako aj na absenciu úkonov súdu prvej inštancie za účelom zisťovania zrušenia slovenského štátneho občianstva maloletým deťom v zmysle § 9 ods. 7 zákona č. 40/1993 Z.z. o štátnom občianstve.

5. Dňa 23.09.2016 bolo Krajskému súdu v Bratislave doručené doposlanie tlačiva H- Informácia o vykonaní dožiadania, ktorého obsahom boli zápisnice týkajúce sa zloženia sľubu o prijímaní K. štátneho občianstva maloletými deťmi F., ako aj ich matky I.

6. Odvolací súd preskúmal vec, v ktorej nie je viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania podľa § 65 zák. č. 161/2015 Z.z. Civilný mimosporový poriadok (ďalej len „C.m.p.“), bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 378 ods. 1, § 219 ods. 1 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“), a dospel k záveru, že odvolanie otca nie je dôvodné.

7. Podľa § 395 ods. 1 C.m.p., ak § 396 C.m.p. neustanovuje inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

8. Podľa § 395 ods. 2 C.m.p., právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

9. Podľa § 2 ods. 1 C.m.p., na konania podľa tohto zákona sa použijú ustanovenia zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak.

10. Podľa § 387 ods. 1 C.s.p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

11. Podľa čl. 1 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, Slovenská republika uznáva a dodržiava všeobecné pravidlá medzinárodného práva, medzinárodné zmluvy, ktorými je viazaná a svoje ďalšie medzinárodné záväzky.

12. Podľa § 103 O.s.p., kedykoľvek za konania prihliada súd na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať vo veci (podmienky konania).

13. Podľa § 104 ods. 1 prvá veta O.s.p., ak ide o taký nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví.

14. Podľa čl. 1 písm. a/ Dohovoru, cieľom tohto dohovoru je zabezpečiť okamžitý návrat detí, ktoré boli neoprávnené premiestnené do niektorého zmluvného štátu alebo sú v ňom zadržované.

15. Podľa čl. 3 Dohovoru premiestnenie alebo zadržanie dieťaťa sa považuje za neoprávnené, ak a) je porušením opatrovníckeho práva, ktoré nadobudla osoba, inštitúcia alebo iná právnická osoba buď spoločne, alebo samostatne podľa právneho poriadku štátu, na ktorého území malo dieťa svoj obvyklý pobyt bezprostredne pred premiestnením alebo zadržaním, a b) v čase jeho premiestnenia alebo zadržania sa toto právo aj skutočne vykonávalo buď spoločne, alebo samostatne, alebo by sa takto vykonávalo, ak by nedošlo k premiestneniu či zadržaniu. Opatrovnícke právo uvedené v písmene a/ možno nadobudnúť najmä priamo zo zákona alebo na základe rozhodnutia súdu alebo právneho orgánu, alebo na základe dohody platnej podľa právneho poriadku tohto štátu.

16. Podľa čl. 12 ods. 3 Dohovoru, ak justičný alebo správny orgán dožiadaného štátu má dôvod domnievať sa, že dieťa bolo premiestnené na územie iného štátu, môže zastaviť konanie alebo zamietnuť žiadosť o návrat dieťaťa.

17. Podľa čl. 15 ods. 1 Nariadenia rady (ES) č. 2201/2003 o súdnej právomoci a uznávaní a výkone rozsudkov v manželských veciach a vo veciach rodičovských práv a povinností, ktorým sa zrušuje nariadenie (ES) č. 1347/2000 (ďalej len "Nariadenie Brusel IIa), vo výnimočných prípadoch, ak sa súdy členského štátu, ktoré majú právomoc vo veci samej, domnievajú, že súd iného členského štátu, vo vzťahu ku ktorému má dieťa osobitnú väzbu, je vhodnejšie umiestnený na prejednanie veci alebo jej špecifickej časti, a ak je to v najlepšom záujme dieťaťa, môžu: a/ prerušiť konanie vo veci alebo jej časti a vyzvať účastníkov, aby podali svoj návrh na súd tohto iného členského štátu podľa odseku 4, alebo b/ požiadali súd iného členského štátu, aby prevzal právomoc podľa odseku 5.

18. Podľa čl. 15 ods. 2 Nariadenie Brusel IIa, odsek 1 sa vzťahuje a/ na návrh účastníka, b/ z vlastného podnetu, c/ na žiadosť súdu iného členského štátu, vo vzťahu ku ktorému má dieťa osobitnú väzbu podľa odseku 3.

19. Z obsahu spisu vyplynulo, že dňa 25.11.2010 bola Okresnému súdu Bratislava I prostredníctvom Centra pre medzinárodnoprávnu ochranu detí a mládeže, doručená žiadosť otca maloletých detí, o návrat maloletých detí F.: V. o O., nar. XX.X.XXXX, O. E., nar. X.XX.XXXX, W. O., nar. X.XX.XXXX do krajiny ich obvyklého pobytu - do I. C.. Okresný súd Bratislava I uznesením zo dňa 20.01.2011, č.k. 1P/266/2010 - 323 nariadil návrat maloletých detí F.: V. o O., nar. XX.X.XXXX, O. E., nar. X.XX.XXXX, W. O., nar. X.XX.XXXX, do krajiny ich obvyklého pobytu - do I. C.. Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 28.04.2011, č.k. 11CoP/86/2011 - 374 predmetné rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil. Na základe nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky II US 584/2011-65 zo dňa 16.05.2012, Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 21.09.2012, č.k. 11CoP/419/2012-460 zrušil uznesenie súdu prvej inštancie zo dňa 20.1.2011, č.k. 1P/266/2010-323 a vec vrátil na ďalšie konanie s poukazom na vek maloletých detí bude povinnosťou súdu prvej inštancie zistiť ich názor spôsobom zodpovedajúcim veku a stupňu vyspelosti detí. Okresný súd Bratislava I uznesením zo dňa 07.12.2012, č.k. 1P/266/2010-570, právoplatným dňa 06.03.2013, nariadil neodkladné opatrenie, ktorým upravil styk otca s maloletými deťmi. Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 29.01.2013, č.k. 11CoP/36/2013-609, právoplatným dňa 06.03.2013, predmetné uznesenie potvrdil. Okresný súd Bratislava I uznesením zo dňa 21.03.2013, č.k. 1P/266/2010 - 735 nariadil neodkladné opatrenie, ktorým zakázal matke a maloletým deťom vycestovať mimo územia Slovenskej republiky, s výnimkou dochádzky do školského zariadenia L. v meste Z., K., a to až do právoplatného skončenia konania vo veci samej.

20. Dňa 20.01.2014 sa matka návrhom doručeným Okresnému súdu Bratislava I domáhala zastavenia konania, nakoľko sa s deťmi nezdržiava na území Slovenskej republiky, svoj pobyt mimo územia Slovenskej republiky súdu nepreukázala. Následne súd prvej inštancie zisťoval pobyt matky jednak prostredníctvom Okresného riaditeľstva Policajného zboru v D. J. a jednak prostredníctvom Centra pre medzinárodnoprávnu ochranu detí a mládeže. Zo správy Okresného riaditeľstva Policajného zboru v D. J. súd zistil, že matka sa s maloletými deťmi presťahovala do K. a na adrese K. XXX, okres J. sa už nezdržiava. Dňa 21.03.2014 Centrum pre medzinárodnoprávnu ochranu detí a mládeže oznámilo súdu prvej inštancie, že na základe šetrenia zistil, že matka má s maloletými deťmi od 09.01.2014 nahlásený trvalý pobyt na adrese N. u. XX, XXXX Z., K., kde maloleté deti aj navštevujú školu. Na základe uvedeného Okresný súd Bratislava I uznesením zo dňa 28.11.2014, č.k. 1P/266/2010-1113 konanie vo veci zastavil. O trovách konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania a súd štátu náhradu trov konania nepriznal. Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 16.03.2015, č.k. 11CoP/100/2015-1275 predmetné uznesenie súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Následne Okresný súd Bratislava I vo veci doplnil dokazovanie, opätovne rozhodol a jeho rozhodnutie je teraz predmetom odvolacieho konania.

21. Ako prvoradé odvolací súd konštatuje, že vzhľadom na fakt, že predmetom konania je návrh otca na nariadenie návratu maloletých detí do krajiny ich obvyklého pobytu - do I. C., súd prvej inštancie ako justičný orgán dožiadaného štátu v danej veci správne postupoval v zmysle článku 12 ods. 3 Dohovoru o občianskoprávných aspektoch medzinárodných únosov detí a v tejto súvislosti správne vyhodnotil, že maloleté deti boli premiestnené na územie iného štátu, do K.. Uvedené vyplynulo z celého vykonaného dokazovania, preto so záverom súdu prvej inštancie sa v tomto smere stotožnil aj odvolací súd, ktorý námietky otca prezentované v jeho odvolaní smerujúce k spochybneniu procesného postupu súdu prvej inštancie, právneho posúdenia, ako aj získaniu maďarského štátneho občianstva maloletými deťmi, vyhodnotil ako nedôvodné. Z doplneného dokazovania súdom prvej inštancie totiž vyplynul trvalejší charakter ich pobytu na území K. a to vzhľadom na návštevu školských zariadení deťmi v Z., poberanie K. príspevkov, K. občianstvo detí ako aj skutočnosť, že matka s deťmi býva v rodinnom dome v Z., ktorý je vlastníctve rodičov matky maloletých detí.

22. V rámci vysporiadania sa s odvolacími dôvodmi otca je potrebné uviesť, že odvolací súd nemá povinnosť odpovedať na každú námietku alebo argument v odvolaní, ale iba na tie, ktoré zostali sporné, majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné pre takéto rozhodnutie. Jednou z otázok, ktorej posúdenie nemá relevanciu pre konanie je otázka spôsobu nadobudnutia maďarského občianstva deťmi a ich následná strata slovenského. Je nesporné, že v danom prípade aplikácia čl. 12 ods. 3 Dohovoru nie je spájaná s otázkou štátneho občianstva maloletých detí, ale jeho podstatou je reálna, trvalejšia fyzická prítomnosť dieťaťa na území iného štátu, ktorá v danom prípade naplnená bola, preto možno uzavrieť, že súd prvej inštancie zastavením konania v danom prípade postupoval správne. Aj keby otec maloletých detí bol oboznámený o získaní maďarského občianstva maloletými deťmi, nič by to nezmenilo na posúdení veci, ako aj na správnosti rozhodnutia. Na rozhodnutie nemá vplyv ani odvolacia námietka otca o nedoručení predmetných listín, keďže v čase rozhodovania súdu prvej inštancie bol otec zastúpený právnym zástupcom, ktorý mal právo a mohol nahliadať do spisu a oboznámiť sa s listinami tvoriacimi súčasť spisu.

23. Na výtku otca o nepreskúmateľnosti rozhodnutia v časti, v ktorej súd prvej inštancie neodôvodnil, prečo zastavil konanie, keďže to v zmysle čl. 12 ods. 3 Dohovoru nebola jeho povinnosť, odvolací súd neprihliadal, keďže z obsahu spisového materiálu jednoznačne vyplynulo, že deti sa na území iného štátu reálne nachádzajú, čím sa vo svojom rozhodnutí dostatočne zaoberal a dodáva, že na zastavenie konania by dokonca v zmysle predmetného článku Dohovoru postačovala už len vyvrátiteľná domnienka o pobyte detí na území iného štátu.

24. Pokiaľ otec dôvodil, že súd prvej inštancie aplikoval nesúvisiace ustanovenia vnútroštátneho predpisu s článkom 12 ods. 3 Dohovoru, odvolací súd poznamenáva, že článok 12 Dohovoru tvorí významnú časť dohovoru, keďže špecifikuje tie prípady, v ktorých sú justičné alebo správne orgány štátu, kde sa dieťa nachádza povinné nariadiť jeho návrat. Tretí odsek predmetného článku pritom obsahuje úplne logické ustanovenie, inšpirované úvahami o hospodárnosti konania, na základe ktorého môžu orgány, ktoré poznajú prípad, zastaviť konanie alebo zamietnuť žiadosť o návrat dieťaťa, ak majú dôvod domnievať sa, že dieťa bolo premiestnené na územie iného štátu. Prostriedky, ktorými môžu dospieť k tomuto záveru, nie sú v článku uvedené, závisia preto na vnútroštátnom právnom poriadku daného štátu. V danom prípade týmto vnútroštátnym predpisom bol Občiansky súdny poriadok v znení účinnom

do 30.06.2016, ktorý problematiku nedostatku podmienok konania upravoval v ustanoveniach § 103 a § 104 ods. 1 O.s.p. Vzhľadom na uvedené, odvolací súd dospel zhodne s názorom súdu prvej inštancie o použití vyššie citovaných zákonných ustanovení.

25. V spojitosti s námietkou otca týkajúcou sa možnosti súdu postupovať v zmysle čl. 15 ods.1 Nariadenia Brusel IIa, je potrebné uviesť, že podľa Nariadenia Brusel IIa môžu postupovať len členské štáty Európskej únie, ako aj to, že samotný článok 15 ods. 1 Nariadenia Brusel IIa o prenesení právomoci súdu v návratovom konaní nemožno použiť, keďže predmetný článok sa vzťahuje výlučne na konania vo veci samej, t.j. konania o rodičovských právach a povinnostiach, v ktorých právomoc na meritórne konanie bola založená na základe článkov 8 -10, resp. na základe článkov 12 a 13 Nariadenia Brusel IIa. V danom prípade však ide o návrat maloletých detí, ktoré nie je konaním o rodičovských právach a povinnostiach, ale konaním o vrátení maloletých detí neoprávnene premiestnených pod jurisdikciu štátu, ktorého súdy majú právomoc meritórne rozhodnúť o rodičovských právach a povinnostiach, ktorými je i rozhodovanie o podstatných veciach týkajúcich sa maloletých detí v prípade nesúhlasu jedného z rodičov. Odvolacia námietka otca vo vzťahu k prihláseniu detí do inej školy a skutočnosť, že matka vybavila deťom maďarskú štátnu príslušnosť bez súhlasu otca, je v predmetnom konaní irelevantná..

26. S poukazom na vyššie uvedené, odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie v zmysle ust. § 2 ods. 1 C.m.p. a ust. § 387 ods. 1 C.s.p. ako vecne správne potvrdil.

27. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 52 C.mp. v spojení s § 2 ods. 1 C.m.p. a § 396 ods. 1 C.s.p..

28. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednomyseľne, pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).